

BİLKENT
SENFONİ ORKESTRASI

PHILFEST

BİLKENT FELSEFE ŞENLİĞİ

Müziğin Felsefesi

PHILFEST
ANLATIMLI
KLASİK MÜZİK KONSERİ

Tolga Atalay Ün ŞEF | CONDUCTOR
A. Onur Aktaş ANLATICI | NARRATOR

26 Eylül September **2026**
Cumartesi Saturday **19.00**
Bilkent Odeon

Değerli Dinleyicilerimiz,

Gittikçe artan sayılarla yeni dinleyicilerimizin aramıza katılmasından mutluluk ve gurur duyuyoruz. İzleyicilerimizin beğenilerini içten alkışlarıyla sergilemeleri, bizler için paha biçilmez bir destek.

Seslendirilen eserlerin bazıları birkaç bölümden oluşmaktadır. Eserin tümü bittikten sonra alkışlamanız bizlere kolaylık sağlayacaktır. Aynı nedenle konser esnasında cep telefonlarınızı sessiz konuma getirmenizi ve flaşla fotoğraf çekmemenizi rica ederiz.

Kural olarak, geç girişlere sadece alkış sırasında izin verilecektir. Sanatçı ve dinleyicilerimizin konsantrasyonunu bozmamak adına etkinlik başlangıcından en az 15 dakika önce konser salonuna gelinmesi tavsiye edilir.

Dear Listeners,

We are happy and proud to perform to a growing audience. The applause we receive from the audience is an invaluable expression of appreciation.

Some of the works performed by the artists are composed of several parts. It would be highly convenient if the listeners hold their applause until the end of the work. For the same reason, we kindly ask our listeners to put their cell phones on silence mode and not to take any photographs with flash during the concert.

As a principle, latecomers will be admitted only during the applause in the program.

It is recommended that you arrive at the concert hall at least 15 minutes before the activity starts to avoid any distraction to the artists and audience.

www.bso.bilkent.edu.tr

bso@bilkent.edu.tr

Bilkent Üniversitesi

Bilkent Üniversitesi kültür ve sanat faaliyetidir.
Cultural and artistic activity of Bilkent University.

Program

A. Khachaturian | Masquerade Suite – Waltz

W. A. Mozart | Don Giovanni Overture

C. Saint-Saëns | Danse Macabre, Op.40

Keman Solo: Merve Birbir

J. Brahms | Symphony No.3

III. Poco Allegretto

L. van Beethoven | Egmont Overture, Op.84

Tolga Atalay Ün şef conductor

Genç kuşağın önde gelen Türk-Amerikan şeflerinden Tolga Atalay Ün, 1995 doğumludur. 2016'da 33. Uluslararası Ankara Müzik Festivali Açılış Konseri'nde hem şef hem solist olarak sahneye çıkarak dikkat çekmiştir. 2022'de Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası'nı yöneten en genç

şeflerden biri olarak Türkiye'deki profesyonel kariyerine adım atmıştır. Bugüne dek L'Orchestra Roma Sinfonietta, Bilkent Senfoni Orkestrası, CRR Senfoni Orkestrası, Ankara, İstanbul, İzmir, Antalya ve Mersin Devlet Opera ve Balesi orkestraları gibi birçok toplulukla sahne almıştır. Performansları İngiltere, Almanya, Avusturya, İtalya, Hollanda, Litvanya ve Romanya'da; Royal Festival Hall, Cadogan Hall, Roma Auditorium Parco della Musica, CSO Ada Ankara ve AKM gibi önemli salonlarda yankı bulmuştur. Ün, The Royal College of Music (Londra) mezunudur ve "Mills Williams Madalyası" ile "Beethoven Madalyası" başta olmak üzere birçok uluslararası ödülün sahibidir. 2024 yılında Ankara Devlet Opera ve Balesi'nin Genel Müzik Direktörlüğü görevine atanmıştır.

Turkish-American musician Tolga Atalay ÜN (b.1995) is one of the leading conductors and keyboardists of his generation. He first gained recognition after appearing both as conductor and soloist at the 33rd International Ankara Music Festival in 2016. In 2022, he made his debut with the Presidential Symphony Orchestra of Türkiye, becoming one of its youngest conductors. Ün has since appeared with major ensembles including L'Orchestra Roma Sinfonietta, Bilkent Symphony Orchestra, and numerous State Opera and Ballet orchestras across Türkiye. His performances have taken him to prestigious venues such as London's Royal Festival Hall, Cadogan Hall, Roma Auditorium Parco della Musica, CSO Ada Ankara, and Istanbul Atatürk Cultural Centre.

A graduate of the Royal College of Music, London, where he earned his Bachelor's, Master's, and Artist Diploma with highest honors, Ün has been awarded distinctions including the Mills Williams Medal and the Beethoven Medal. In July 2024, he was appointed General Music Director of the Ankara State Opera and Ballet.

A. Onur Aktaş anlatıcı narrator

1979 yılının Ekim ayında Ankara'da doğdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi İstatistik Bölümü'nde lisans eğitimini sürdürürken Felsefe Bölümü'nde yan dal yaptı. Yüksek lisans ve doktorasını aynı üniversitenin

Felsefe Bölümü'nde tamamladı. Doktora çalışmaları sırasında Almanya'da Johannes Gutenberg Üniversitesi Schopenhauer Araştırmaları Merkezi'nde araştırmalarda bulundu ve doktora tezini Schopenhauer'ın müzik felsefesi üzerine yazdı. Akademik çalışmalarının merkezinde başta Schopenhauer ve Nietzsche olmak üzere 19. yüzyıl Alman felsefesi ve estetik yer alıyor. Halen Çankırı Karatekin Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğretim üyesi olarak görev yapan Aktaş, bir dönem Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarı'nda müzik felsefesi dersi de verdi. Felsefeyi yalnızca üzerine çalışılan akademik bir disiplin değil, insanın dünyayla ve kendi yaşamıyla kurduğu ilişkiyi şekillendiren bir uğraş olarak gören Aktaş'ın Nietzsche ve Dil (Boğaziçi Üniversitesi Yayınları, 2017) ve Aynılığın Tekrarından Biricikliğin Büyüsüne (Akademik Yayınları, 2025) başlıklı iki kitabının yanı sıra ulusal ve uluslararası dergilerde yayımlanmış makaleleri bulunuyor. Schopenhauer'ın İsteme ve Tasavvur Olarak Dünya adlı başyapıtının iki cildinin tamamını Türkçeye çevirdi; ayrıca Schopenhauer ve Nietzsche'den çeşitli eserleri Türkçeye kazandırdı. Dr. Tufan Kıymaz'ın başlattığı Sorgulanmış Hayat podcast serisini Kıymaz ile birlikte hazırlıyor.

Müzik, Aktaş'ın hayatında her zaman bir yol arkadaşı oldu. Lise yıllarında keman eğitimi aldı; sonraki yıllarda müzikle amatör olarak ilgilenmeyi sürdürdü ve çeşitli koro ve amatör orkestralarda yer aldı. Felsefe ile müzik arasındaki ilişkiyi sahneye de taşıyan Aktaş, farklı mekânlarda gerçekleştirdiği anlatımlı konserlerde felsefi anlatı ile müziği buluşturdu. Nietzsche'nin Lied'lerinin Türkiye prömiyerinin de yer aldığı Besteci Olarak Nietzsche, Sokrates'in Rüyası ve Schubert'in Çıkrığı – Schopenhauer'ın Sarkacı bu çalışmalar arasında yer alıyor. Aktaş bugün de felsefe ile müziğin birbirine ne söyleyebileceğinin ve düşüncenin müzikle buluştuğunda nasıl başka bir deneyime dönüşebileceğinin izini sürüyor.

A. Onur Aktaş was born in Ankara in October 1979. While studying Statistics at Middle East Technical University (METU), he also completed a minor in Philosophy. He went on to receive both his MA and PhD from the Department of Philosophy at the same university. During his doctoral studies, he conducted research at the Schopenhauer Research Center at Johannes Gutenberg University in Germany and wrote his dissertation on Schopenhauer's philosophy of music. His academic work centers on nineteenth-century German philosophy and aesthetics, with a particular focus on Schopenhauer and Nietzsche. He currently teaches in the Department of Philosophy at Çankırı Karatekin University and also taught philosophy of music for one semester at Hacettepe University Ankara State Conservatory.

For Aktaş, philosophy is not simply an academic discipline to be studied, but a pursuit that shapes the way we relate to the world and to our own lives. Alongside articles published in national and international journals, he is the author of Nietzsche ve Dil[Nietzsche and Language] (Boğaziçi University Press, 2017) and Aynılığın Tekrarından Biricikliğin Büyüsüne [From the Repetition of Sameness to the Enchantment of Uniqueness] (Akademim, 2025). He translated both volumes of Schopenhauer's Die Welt als Wille und Vorstellung in their entirety into Turkish, as well as several other works by Schopenhauer and Nietzsche. He currently co-hosts Sorgulanmış Hayat (The Examined Life), a podcast initiated by Dr. Tufan Kıymaz.

Music has always been a companion in Aktaş's life. He studied violin during his high school years and later continued to pursue music as an amateur, singing in various choirs and playing in amateur orchestras. Over time, he brought his exploration of the relationship between philosophy and music to the stage through narrated concerts that bring philosophical storytelling and musical performance together. These include Nietzsche as Composer, which featured the Turkish premiere of Nietzsche's Lieder, Socrates' Dream, and Schubert's Spinning Wheel – Schopenhauer's Pendulum. Aktaş continues to explore what philosophy and music might have to say to one another, and how thought can become a different kind of experience when it encounters music.

Bilkent Felsefe Şenliği ve Müziğin Felsefesi

PhilFest Bilkent Felsefe Şenliği, 2022 yılından bu yana Bilkent Üniversitesi'nde felsefeyi akademinin sınırlarının ötesine taşıyarak farklı yaşlardan ve ilgi alanlarından insanları düşünce etrafında bir araya getiriyor.

PhilFest söyleşi ve tartışmalardan film gösterimlerine, yarışmalardan sanat etkinliklerine uzanan programıyla felsefeyi yalnızca üzerine konuşulan bir disiplin olarak değil, birlikte düşünmenin, sorgulamanın ve deneyimlemenin bir yolu olarak ele alıyor.

Müzik de zamanla bu buluşmanın önemli ve sevilen parçalarından biri oldu. Besteci Olarak Nietzsche ve Schubert'in Çıkrığı - Schopenhauer'ın Sarkacı gibi anlatı-dinletilerle felsefi düşünce ile müzikal deneyimi aynı sahnede buluşturan PhilFest, 2026 yılında bu arayışı Bilkent Senfoni Orkestrası ile birlikte yeni bir boyuta taşıyor. Müziğin Felsefesi, bu birlikteliğin ürünü olan bir anlatımlı klasik müzik konseri. Müzik ve felsefe, insanlık tecrübesinin iki farklı ifadesidir. İnsanın evrendeki yerini sorgulayışı, ölüm karşısında anlam arayışı ve bütün kırılğanlığına rağmen umut etmeyi sürdürmesi hem felsefenin hem de müziğin ortak çıkış noktalarından biridir. Bu konserde felsefe ve müzik, insanın kendisini ve dünyadaki yerini anlama çabasının iki farklı dili olarak bir araya geliyor.

Program boyunca dinleyiciler; evrendeki yerimize ilişkin kadim sorulardan felsefenin karakterine, ölüm olgusuyla yüzleşmeden fanilik ve trajik bilgiğe, nihayet mücadele ve umuda uzanan düşünsel ve müzikal bir yolculuğa davet ediliyor. Aram Khachaturian, Wolfgang Amadeus Mozart, Camille Saint-Saëns, Johannes Brahms ve Ludwig van Beethoven'ın eserleri bu yolculuğun farklı duraklarını oluşturuyor. Her eser yalnızca müzikal bir deneyim sunmakla kalmıyor; insan yaşamının temel meselelerinden birine açılan yeni bir düşünme alanı da yaratıyor. Programda anlatı ile müzik, birbirini açıklayan iki ayrı katman olarak değil, aynı arayışın iki farklı sesi olarak ele alınıyor. Sözcüklerin sustuğu yerde müzik, müziğin açtığı yerde ise düşünce devreye giriyor. Böylece düşünsel olan ile estetik olan arasındaki sınırlar belirsizleşirken, felsefe ile müzik insanın kendisini ve dünyadaki yerini anlama çabasında yeniden buluşuyor.

Bilkent Philosophy Festival and Philosophy in Music

Since 2022, PhilFest, the Bilkent Philosophy Festival, has been bringing people of different ages and interests together around ideas, taking philosophy beyond the boundaries of academia at Bilkent University. With a program ranging from talks and discussions to film screenings, competitions, and arts events, PhilFest approaches philosophy not simply as a discipline to be discussed, but as a way of thinking, questioning, and experiencing together. Over time, music has also become an important and much-loved part of this gathering. Having brought philosophical reflection and musical experience together on the same stage through narrated performances such as Nietzsche as Composer and Schubert's Spinning Wheel – Schopenhauer's Pendulum, PhilFest takes this exploration in a new direction in 2026 through its collaboration with the Bilkent Symphony Orchestra. The Philosophy of Music is a classical concert with narration born of this collaboration. Music and philosophy are two different expressions of human experience. Our questioning of our place in the universe, our search for meaning in the face of death, and our persistence in hoping despite all our vulnerability are among the shared points of departure of both philosophy and music.

In this concert, philosophy and music come together as two different languages through which human beings seek to understand themselves and their place in the world. Throughout the program, audiences are invited on an intellectual and musical journey that moves from age-old questions about our place in the universe to the nature of philosophy itself, from confronting the reality of death to mortality and tragic wisdom, and ultimately to struggle and hope. Works by Aram Khachaturian, Wolfgang Amadeus Mozart, Camille Saint-Saëns, Johannes Brahms, and Ludwig van Beethoven mark the different stages of this journey. Each work offers not only a musical experience, but also opens up a new space for reflection on one of the fundamental questions of human life. In this concert, narration and music are treated not as two separate layers that explain one another, but as two distinct voices of the same search. Where words fall silent, music enters; where music opens up a space, thought takes over. As the boundaries between the intellectual and the aesthetic begin to blur, philosophy and music meet once again in the human effort to understand ourselves and our place in the world.

Aram KHACHATURIAN (1903-1978) Masquerade Suite – Waltz

Yönetmen Ruben Simonov'un yapımını üstlendiği Maskeli Balo eseri için Aram Haçaturyan'dan beste yapması rica edilmiştir. Özellikle meşhur vals teması, yapım aşamasında Haçaturyan'ı bir hayli zorlamıştır; oyunun kadın başrolü Nina'nın "Yeni vals ne kadar da güzel! ...yüreğimi kederle neşe arasında bir şey kapladı." sözlerinden etkilenen besteci "güzel ve yeni olarak nitelediği bir tema bulma" konusunda güçlük çekmiştir. Eski öğretmeni, Nikolai Myaskovsky, Lermontov'un dönemine ait bir dizi romantik eser ve vals derlemesini Haçaturyan'a vererek ona yardım etmeye çalışmıştır. Bu, ilkin bir ilham kaynağı olmasa da Haçaturyan, uygun stil ve melodik ilham için olan "bu meşakkatli arayış olmasaydı" valsinin "tüm zinciri çekmeyi sağlayan büyülü bir bağ" görevi gören ikinci temasını keşfedemeyeceğini kabul etmiştir. "Valsin geri kalanı kolayca çorap söküğü gibi geldi." sözlerini sarfetmiştir. Haçaturyan, valsini Nina karakterini oynayan aktrise, Alla Kazanskaya'ya ithaf etmiştir.

Maskeli Balo, Almanya'nın SSCB'yi işgal etmesinden önce eserin sahnelendiği son yapımdır ve gösterim süresi yarıda kesilmiştir. Maskeli Balo, 1941'de Aram Haçaturyan tarafından, Rus şair ve oyun yazarı Mihail Lermontov'un eseri olan ve besteye aynı ismi paylaşan oyunun bir yapımı için fon müziği olarak yazılmıştır. 21 Haziran 1941'de Moskova'daki Vakhtangov Tiyatrosunda ilk kez sahnelenmiştir. Müzik, daha çok beş bölümlü süit olarak bilinmektedir.

Aram Khachaturian was asked to write music for a production of Masquerade being produced by the director Ruben Simonov. The famous waltz theme in particular gave Khachaturian much trouble in its creation: moved by the words of the play's heroine, Nina – "How beautiful the new waltz is! ... something between sorrow and joy gripped my heart." – the composer struggled to "find a theme that I considered beautiful and new". His former teacher, Nikolai Myaskovsky, attempted to help Khachaturian by giving him a collection of romances and waltzes from Lermontov's time; though these did not give immediate inspiration, Khachaturian admitted that "had it not been for the strenuous search" for the appropriate style and melodic inspiration, he would not have discovered the second theme of his waltz which acted "like a magic link, allowing me to pull out the whole chain. The rest of the waltz came to me easily, with no trouble at all." Khachaturian dedicated the waltz to the actress who played Nina, Alla Kazanskaya. Masquerade was the last production staged by the theatre before the invasion of the USSR by Germany, and the production run was cut short. Masquerade was written in 1941 by Aram Khachaturian as incidental music for a production of the play of the same name by Russian poet and playwright Mikhail Lermontov. It premiered on 21 June 1941 in the Vakhtangov Theatre in Moscow. The music is better known in the form of a five-movement suite.

Wolfgang Amadeus MOZART

(1756-1791)

Don Giovanni Overture

1787 yılında Mozart ve librettisti Lorenzo Da Ponte tarafından uyarlanan hikâye, yüzyıllar öncesine aittir. İçerdiği unsurlarsa (perili bir heykel ve pişmanlık nedir bilmeyen bir çapkın) daha da eskiye dayanır. Opera, komedi ve trajedi arasındaki o dramatik gerilimde hayat bulur. Burada zıt düşerler, üst üste gelirler ve ayırt edilmeleri imkânsız hâle gelir. Mozart, o dönemin olağan yöntemlerinin aksine dramatik bir işlevi olan uvertüründe bu gerilimden sonuna kadar faydalanır. Re minör akorlarıyla yapılan açılış, havayı hemen belirlemektedir ve kuşkusuz, intikama susamış heykelin operanın finalindeki ortaya çıkışının habercisidir. Böylece, uğursuz başlangıç yerini daha geleneksel bir sonat biçimine bıraksa dahi dinleyicinin bilinci hâlihazırda şekillenmiştir ve ardından gelen canlı temalar daha fazla derinlik ve doku kazanır.

The plot adapted by Mozart and his librettist Lorenzo Da Ponte was already centuries old in 1787; its elements – a ghostly statue and an unrepentant libertine – were even older. The opera is animated by the dramatic tension between comedy and tragedy: where they are opposed, where they overlap, and where it is impossible to distinguish between them. Mozart makes full use of this tension in the overture, which, in a departure from the standard practice of the day, plays a dramatic function. Opening D-minor chords immediately set the tone, and, indeed, will announce the appearance of the vengeful statue in the opera's finale. Thus, even as the ominous beginning gives way to a more conventional sonata form, the listener's consciousness has already been formed, and the subsequent vivacious themes acquire added depth and texture.

Camille SAINT-SAËNS

(1835-1921)

Danse Macabre, Op.40

Camille Saint-Saëns, pek çok kimliğe sahip bir sanatçıydı. Geniş ilgi alanlarına sahip bir akademisyen ve yazar; dünyayı fersah fersah gezmiş bir seyyahı. Klavyeli çalgılardaki ustalığı, besteciliği, orkestra şefliği, eğitmenliği ve editörlüğüyle öne çıkan, çok yönlü bir müzisyendi. Başta Debussy ve Stravinsky olmak üzere birçok sanatçının eserlerini küçümsemiş olan Saint-Saëns, çoğunlukla muhafazakar, hatta zaman zaman irticai yönelimleri olan bir besteci olarak anılır. Ne var ki kariyerinin başlarında ve ilerleyen dönemlerinde çağdaş müziğin en yenilikçi akımının arkasında durmuş, form ve orkestrasyon açısından hayli özgün eserler ortaya koymuştur. Danse Macabre, bunun en somut örneğidir. Franz Liszt'in 1849 tarihli Totentanz (diğer bir adıyla "Ölüm Dansı") eserinden esinle, 1870'lerde Saint-Saëns tarafından bestelenmiş dört senfonik şiirden biri olan bu parça, bestecinin hem tematik dönüşüm fikrini hem de özgün enstrümantasyon tekniklerini irdelediği yapıtlar arasındadır. Saint-Saëns, Henri Cazalis'e (1840-1909) ait bir dizi şiiri bestelemenin yanı sıra, şairin "Égalité, fraternité..." ("Eşitlik, kardeşlik...") dizlerinden ilhamla 1872'de Danse Macabre'nin sözlü bir versiyonunu da kaleme almıştır. Ölüm'ün vücut bulup Cadılar Bayramı gecesi mezarlıkta keman çaldığı ve iskeletlerin mezarları üzerinde dans ettiği efsanesi, söz konusu metinde, kralından köylüsüne herkesin dans ederek mezara sürüklendiği geç Orta Çağ'ın Ölüm Dansı motifiyle bir araya getirilmektedir. Saint-Saëns, 1874'te parçayı senfonik şiir formunda yeniden ele almış; vokal kısımlarının büyük çoğunluğunu solo kemana devrederken iskelet kemiklerinin çıkardığı tıkırtıları tasvir etmek için de o dönemde hemen hemen yalnızca bir halk çalgısı olarak kullanılan ksilofondan yararlanmıştır. Eşlikçi solo keman, geçmişte müzisyenlerin "diabolus in musica" olarak adlandırdığı ikili tel aralığındaki eksik beşliyi bolca kullanır. Hatta kemanın Mi telini bile Mi bemol sesine çekerek kulaklarda ürpertici bir yankı bırakır. Saint-Saëns, eserin ortalarına doğru, diğer ustaların da ölüm ve hüküm sahnelerini tasvir etmek için kullandığı, Requiem Ayini'nin bir Gregoryen ilahisi olan Dies Irae melodisini de devreye sokar.

Prömiyerinde belli oranda tepki toplaması kaçınılmaz olan parça; bilhassa vals ritmindeki Dies Irae melodisiyle ve kasıtlı şekilde kulağı tırmalaması amaçlanan scordatura (akortsuzluk) tercihiyle dinleyicide şaşkınlık yaratmıştır. Ne var ki bu durum, eserin kısa zamanda popülerleşmesine engel olmamıştır. Prömiyerinin ardından çok vakit kaybetmeden eseri piyano için uyarlayan Liszt'in izinden gidenler de gecikmemiş; kısa süre içinde dört el piyano ve org versiyonları dâhil pek çok klavye transkripsiyonu da peşi sıra gelmiştir.

Camille Saint-Saëns was many things. A scholar and writer of wide-ranging interests and an equally wide-ranging traveler, he was also a multifaceted musician who excelled as a keyboardist, composer, conductor, teacher, and editor. He lived to scorn the work of Debussy and Stravinsky (among others) and is often regarded as a conservative—if not reactionary—composer. But in the early and middle years of his career, Saint-Saëns championed the most progressive wing of contemporary music, and his own music was often highly original in form and orchestration. *Danse macabre* is a case in point. It is one of four tone poems Saint-Saëns composed in the 1870s, all inspired to some degree by Franz Liszt (whose own *Totentanz*, or “dance of death,” dates from 1849) and exploring both his concept of thematic transformation and novel instrumentation. Saint-Saëns set a number of poems by Henri Cazalis (1840–1909) and wrote a sung version of *Danse macabre* in 1872 based on the poet’s “Égalité, fraternité....” The text merges the legend of Death fiddling on Halloween as skeletons dance on their graves with the late-Medieval Dance of Death, in which all, king to peasant, are led dancing to the grave. Saint-Saëns expanded the song into a tone poem in 1874, giving much of the vocal part to a solo violin and using xylophone (then almost exclusively a folk instrument) to depict the rattling skeleton bones. The obbligato violin makes much use of the tritone, the diminished-fifth interval known to earlier musicians as the *diabolus in musica*, even tuning the instrument’s E string to E-flat to eerie effect. Saint-Saëns also introduces, about midway through, the *Dies irae*, a Gregorian-chant theme from the Requiem Mass much employed by composers to summon scenes of death and judgment.

The piece caused some predictable consternation at its premiere, particularly the waltzing Dies irae and the (deliberately) abrasive scordatura (mistuning). But it also quickly became a popular hit. Liszt himself arranged it for piano not long after the premiere, and it soon found other keyboard transcriptions, including piano four hands and organ.

Johannes BRAHMS (1833-1897)

Symphony No.3, F Major,
Op.90, III. Poco Allegretto

O muhteşem 3. Senfoni'sini 1883'te bitiren Brahms, notaların orijinal nüshasını yakın arkadaşı ve besteci Robert Schumann'ın dul eşi Clara Schumann'a ulaştırmıştır. Bayan Schumann şu yanıtı vermiştir: ...Harikulade eserinizle uzun, keyifli saatler geçirdim. Parçanın başından sonuna kadar insan kendisini ormanların ve koruların o gizemli büyüüne kaptırıyor... Çağıldayan dereyi ve böceklerin havada uçuşan vızıltısını işitiyorum sanki... Poco Allegretto (orta hızda) temposundaki üçüncü bölüm, viyolonsellerin seslendirdiği Brahms'ın o nefis melodilerinden biriyle açılır. Öte yandan, ilk bölümde temellerini attığı Majör-minör mod geçişlerini burada da ustalıkla kullanan sanatçı, dinleyicide hem tedirgin edici bir his hem de uçsuz bucaksız bir muğlaklık hissi uyandırır. Son derece kurnazca hesaplanmış bu dokunuş adeta büyüleyicidir; zira o enfes viyolonsel teması dördüncü dakika sularında önce korna, ardından obua ve nihayetinde yüksek yaylılar tarafından seslendirildiğinde Romantik müziğin en kalbe dokunan, hüznle tatlıyı en iyi harmanlayan anlarından biri doğar ve bu geçiş, sihirli kapanış bölümünün müjdecisi olur. Eserin prömiyeri, Viyanalı dinleyicinin o güne dek duymadığı Dvořák'ın Keman Konçertosu'nun da programda yer aldığı, Aralık 1883 tarihli bir Viyana konserinde yapılmıştır. Nice dost ve hayranla çevrelendiği Viyana her ne kadar evi sayılsa da, Brahms'ı gözden düşürmeye adeta ant içmiş bir grup basın mensubu, orada her zaman var olmuştur. Ne var ki bu defa o eleştiri odaklı homurtular sessizliğe gömülmüş; herkesin beğenisini toplayan eser, başta Almanya olmak üzere nice coğrafyada başarıyla sahnelenmeye devam etmiştir.

When Brahms completed his magnificent Third Symphony in 1883, he sent his manuscript to his close friend, Clara Schumann (the widow of composer Robert Schumann). She replied:

... I have spent many happy hours with your wonderful creation... From start to finish one is wrapped about with the mysterious charm of the woods and forests ... I hear the babbling brook and the buzzing of insects... The third movement, Poco Allegretto (moderately fast), opens with one of Brahms's most beautiful melodies in the cellos, but he also exploits the Major-minor mode shifts that he began in the first movement, and the effect is unsettling and brimming with ambiguity. It's a remarkably crafty effect as well, because when that lovely cello melody is subsequently played by the French horn (at about four minutes), then in the oboe, and lastly in the upper strings, it's one of the most bittersweet passages in Romantic music, and a perfect preamble to the magical final movement. The symphony's first performance took place in Vienna in December 1883, in a concert which featured Dvořák's Violin Concerto, also new to the Viennese. Although Vienna was his home, where he had many friends and supporters, there was usually a portion of the press determined to cut Brahms down to size. Yet, in this instance, those sour voices were silent, and the symphony was acclaimed by all, going on to be successfully welcomed in performances across Germany and beyond.

Çeviriler: Doğa GÜRSOY & Ceren TUNCA

Ludwig van BEETHOVEN (1770-1827)

Egmont Overture, Op.84

Viyana Klasiklerinin son temsilcisi, Alman besteci Ludwig van Beethoven Klasik dönemi sona erdirip, 19. yüzyıl Romantizmi için geniş ufuklar açmıştır. Bestecinin özellikle senfoni yazısı sonraki kuşaklar için aşılması güç bir model olmuştur. Beethoven'ın yaratıcılığında, Avrupa senfonizminin iki temel yönü belirmiştir: Kahramanlıkdramatik (3.5.9. senfonileri) ve lirik romantik tarzlı senfoniler (4.6.7.8. senfonileri). Beethoven'ın en ünlü uvertürleri dramatik içeriklidir, kahramanlık karakteri taşır. Beethoven eserin özünü o kadar derin açıklamıştır ki, uvertürler bağımsız birer senfonik tür özelliği kazanmıştır. Beethoven'ın 11 uvertürü arasındaki en mükemmel eserlerinden biri "Egmont"tur. Besteci bu eseri 1810'da Viyana Saray Tiyatrosu'nda sergilenecek olan Goethe'nin Egmont adlı trajedisi için sahne müziği olarak yazmıştır. Trajik içerikli bir eserdir. 10 bölümlü dizinin en ünlü parçası uvertürdür. Beethoven Egmont'ta, 5. Senfoni'de olduğu gibi eserin ana fikrini – karanlıktan aydınlığa, mücadeleden bağımsızlığa – gerilim dolu, dramatik bir biçimde yansıtır. "Egmont" tek bölümlü bir senfonidir. Eserin konusu 16. yüzyıl ortalarında İspanyol işgaline karşı başkaldıran Hollanda kontu Egmont'un ülkesinin bağımsızlığı için savaşı ve yaşamı pahasına buna ulaşmasıdır. Uvertür sonat biçiminde kurulmuştur. 3/2 ölçüdeki ağır, iç karartıcı girişle (sostenuto ma non troppo) başlar. Yaylılarda eski İspanyol dansı Saraband'ın ritminde, akorlu sert bir tema sunulur. Bu, istila edenlerin zulmünü ifade eden temadır. Obuada duyulan keder dolu ikinci tema ezilen Hollanda halkını simgeler. Böylece burada iki düşman kuvvet karşılaşır. Giriş bölümündeki temaların gelişimi Allegro'da devam eder. İkinci tema, azimli, iradeli, cesur Egmont'un temasıdır. Kahramanın mücadelesi, Allegro'nun üç bölümünde (ekspozisyon, development, röpriz) dinamizmin aralıksız artması ve keskin çarpışmalarla yansıtılır. Röprizin sonu, Egmont'un ölümünü belirten trajik doruktur. Goethe'nin yaptığı gibi Beethoven da kahramanın ölümünü halkının bağımsızlığa ulaşması olarak açıklar. Uvertür, 5. Senfoni'nin finalini hatırlatan parlak, törensel, zafer marşı karakterindeki koda ile sona erer.

The last representative of the Viennese Classic, German composer Ludwig van Beethoven ended the Classical Period and opened up new horizons for the 19th century Romanticism. His symphony writing in particular set a model that was difficult to excel for the following generations. Two fundamental aspects of European symphonism manifest themselves in Beethoven's creativity: Heroism – dramatic symphonies (no. 3, 5 and 9) and lyrical and romantic symphonies (no. 4, 6, 7 and 8). Overtures hold a special place in Beethoven's creativity. As is the case in his other works, Beethoven's bestknown overtures have a dramatic content and heroic character. The composer expressed the essence of the work so deeply that the overtures assumed the character of an independent symphonic genre. Among his eleven overtures, one of the most exquisite is "Egmont". The composer wrote this musical stage work for Goethe's tragedy Egmont to be performed in Vienna Court Theatre in 1810. It has a tragic content. Of the series with ten pieces, the most celebrated piece is the overture. As in his Symphony no. 5, Beethoven reflects the main idea of the work – from darkness to light, struggle to independence – in a tense and dramatic form. "Egmont" is a onemovement symphony. The work tells the story of a Dutch nobleman, the Count of Egmont who, revolting against the Spanish rule in mid- 16th century, fought for the independence of his country and achieved it, sacrificing his life. The overture is built in the form of a sonata. It starts with a gloomy introduction in 3/2 time (*sostenuto ma non troppo*). The strings present a chorded solid theme with the rhythm of the Spanish dance Saraband. This is the theme representing the cruelty of invaders. The second theme introduced through the oboe symbolizes the oppressed Dutch people. Thus, two opposing forces confront each other. The development of the themes in the introductory part continues in Allegro. The second theme is the theme of resolute, strong-minded and brave Egmont. The struggle of the hero is reflected through the uninterrupted rise of dynamism and severe clashes in the three parts of Allegro (exposition, development, reprise). The end of the reprise is the tragic climax indicating Egmont's demise. Just like Goethe did, Beethoven explains the death of the hero as his people's gaining independence. The overture ends in a bright, ceremonial coda with the character of a victory march, reminiscent of the finale of Symphony No. 5.

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

1. Keman | 1st Violin

Merve Birbir *konzertmeister yrd. | asst.*

Bahar Kutay

Vseslava Öztürk

Süreyya Defne

Davut Aliyev

Anna Chebukova

Hüseyinali Hüseyinaliyev

Süleyman Babakishizade

Ece Namlı

Eda Aymergen*

2. Keman | 2nd Violin

Nazik Rahmedova *grup şefi | principal*

Adelya Ateşoğlu

Nil Cetiz

Buse Korkmaz

Fatima Mahmudbaylı

Senem Küçükkaragöz*

Buse Biçer Atasyar*

Elif Ece Kaya*

Viyola | Viola

Yukiyo Hirano *grup şefi yrd. | principal asst.*

Elif Kuştan

Sema Hakioğlu

Laura Ann Krentzman

İmgesu Tekerler

Üzeyir Mahmudbaylı

Günsu Semra Erdem Turan*

Viyolonsel | Violoncello

Serdar Rasul *grup şefi yrd. | principal asst.*

Yiğit Ülgen

Verda Çavuşoğlu

Aoi Udagawa

Damla Çaylı Güngör*

Kontrbas | Double Bass

Sergey Margulis *grup şefi | principal*

Burak Noyan

Zurab Tsitsuashvili

Gizem Sözeri Tatlıcı*

Flüt | Flute

Albena Sezer *grup şefi | principal*

Göksu Türkmen Kaya*

Ebru Aykal

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

Obua | Oboe

Ogün Koyunoğlu *grup şefi | principal*
Luc Bonnefon

Klarnet | Clarinet

Nusret İspir *grup şefi | principal*
Leonid Volkov

Fagot | Bassoon

Cahit Olgu Şenol
Ezgi Tandoğan

Korno | Horn

Mustafa Kaplan *grup şefi | principal*
Marcel Üstün
Emre Can Türkolu*
Tuğçe Divrik*

Trompet | Trumpet

Onurcan Çağatay
Samuel Felipe Cañas Quiceno

Trombon | Trombone

Cem Güngör *grup şefi | principal*
Mehmet Ali Baydar
Aleksy Medvedev

Tuba

Noriyoshi Murakami

Vurmalı Çalgılar | Percussion

Aydın Mecid *grup şefi | principal*
Ali Can Öztan*
Giz Öztaş*
Çetin Özen*

Arp | Harp

Özlem Başabak*

*misafir sanatçı

Gelecek Program

Next Program

10 Ekim October 2026

Cumartesi Saturday, 20.00

Bilkent Konser Salonu Bilkent Concert Hall

Sezon Açılış Konseri

Season Opening Concert

Robert Treviño şef conductor

Gautier Capuçon viyolonsel violoncello

A. Dvořák Violoncello Concerto, Op.104

S. Rachmaninoff Symphonic Dances, Op.45

17 Ekim October 2026

Cumartesi Saturday, 20.00

Bilkent Konser Salonu Bilkent Concert Hall

Beethoven & Dvořák

Tito Ceccherini şef conductor

Viktoria Mullova keman violin

L. van Beethoven Violin Concerto, D Major, Op.61

A. Dvořák Symphony No.9, Op.95 "The New World"

Gelecek Program

Next Program

24 Ekim October 2026

Cumartesi Saturday, 20.00

Bilkent Konser Salonu Bilkent Concert Hall

Ateş Kuşu

The Firebird

Tito Ceccherini şef conductor

Emily Beynon flüt flute

M. Mussorgsky

“Prelude to Khovanshchina”

G. Connesson

Flute Concerto No.2, “Dances Concertantes”

I. Stravinsky

“The Firebird” Suite

31 Ekim October 2026

Cumartesi Saturday, 20.00

Bilkent Konser Salonu Bilkent Concert Hall

Cumhuriyet Bayramı Konseri

Concert of the Republic Day of Türkiye

Elşad Bağirov şef conductor

Buse Korkmaz keman violin

Fatima Mahmudbaylı keman violin

Ece Namlı keman violin

Suleyman Babakishizade keman violin

W. A. Mozart

Divertimento in D Major, K.251

A. Vivaldi

Concerto for Four Violins in B minor

E. Elgar

Yaylılar için Serenad, Op.20

M. Sun

“Kurtuluş” & “Cumhuriyet”

Gelecek Program

Next Program

7 Kasım November 2026

Cumartesi Saturday, 20.00

Bilkent Konser Salonu Bilkent Concert Hall

Atatürk Anısına

In Memory of Atatürk

Ender Sakpınar şef conductor

Mertol Demirelli piyano piano

S. Prokofiev Piano Concerto No.2, Op.16

L. van Beethoven Symphony No.3, Op.55 "Eroica"

www.bso.bilkent.edu.tr

bso@bilkent.edu.tr

Bilkent Üniversitesi

Bilkent Üniversitesi kültür ve sanat faaliyetidir.
Cultural and artistic activity of Bilkent University.

bilet.bilkent.edu.tr

Gişe-Ticket Office: **(312) 290 1775**

/BilkentSymphonyOrchestra

/bilkentsymphony

/bilkentsymphony

/BilkentSymphonyOrchestra

Bilkent Symphony Orchestra